

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Zeist, 14 juli 2011

Betreft: Hoger beroep Stichting Milieuzorg Zeist e.o. inzake besluit Rechtbank m.b.t. besluiten die deel uitmaken van de coördinatie-regeling Buurtschap Sanatoriumbos (gemeente Zeist).

Geachte voorzitter,

De gemeente Zeist heeft bij besluit van 23 juni 2009 op basis van de zogenaamde coördinatie-regeling WRO, art. 41c de volgende besluiten vastgesteld:

- Vrijstellingsbesluit art. 19, lid 2;
- Monumentenvergunning op grond van de gemeentelijke Monumentenverordening;
- Besluit tot onttrekking aan het openbaar verkeer van een gedeelte van de Thorbeckelaan op basis van de Wegenwet, art. 9.

Tevens maakt van de betreffende coördinatie-regeling het besluit van 22 juni 2009 van LNV uit om op grond van de FFW, art. 11 Ontheffing te verlenen.

Tegen de besluiten die op grond van de betreffende coördinatie-regeling zijn voorbereid is door de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. bij schrijven van 23 juli 2009 bij uw Afdeling beroep aangetekend (zie ook bijlage 1: 'Beroepschrift Stichting Milieuzorg Zeist e.o.'). Bij uitspraak van 03 februari 2010 heeft uw Afdeling zich alsnog onbevoegd verklaard om van de beroepen kennis te nemen en de beroepen met toepassing van de Awb, art. 6:15 doorgezonden naar de Rechtbank Utrecht.

Door de Rechtbank Utrecht zijn de beroepen tegen de besluiten die deel uitmaken van de coördinatie-regeling Buurtschap Sanatoriumbos ter zitting behandeld op 16 juni 2011. Bij uitspraak van 16 juni 2011 zijn alle beroepen alsnog door de Rechtbank Utrecht niet-ontvankelijk verklaard (zie voor het besluit ook bijlage 2: 'Uitspraak Rechtbank, d.d. 16 juni 2011 (verzonden, 21 juni 2011)').

Ter zitting is reeds door de Rechtbank Utrecht aangegeven, dat zij mede op basis van hetgeen ten tijde van de hoorzitting naar voren is gebracht heeft besloten de appellanten ten aanzien van hun beroepen inzake het vrijstellingsbesluit niet-ontvankelijk te verklaren. Dat zou dan direct daarmee samenhangen, dat tegen een vrijstellingsbesluit art. 19 voor zover zich dat althans direct richt op een (toekomstige) bouwvergunning overeenkomstig het daartoe bepaalde in de Woningwet, art. 49, lid 5, dat handelt over de zogenoemde concentratie van rechtsbescherming, geen direct beroep openstaat. Een beroep tegen de betreffende vrijstelling zou pas aan de orde zijn op het moment dat tegen een door de gemeente Zeist verleende bouwvergunning voor het Buurtschap beroep open staat. Aangezien de betreffende vrijstelling is voorbereid op basis van de coördinatie-regeling, zijn door de Rechtbank Utrecht op basis van het bepaalde in de Wro, art. 8.3, lid 1, onder a dan tevens de beroepen tegen de overige besluiten die daarvan deel uitmaken niet-ontvankelijk verklaard, dus zowel de beroepen die zijn ingesteld tegen door de gemeente Zeist verleende Monumentenvergunning en ook het Besluit tot onttrekking aan het openbaar verkeer van de Thorbeckelaan, als ook het Besluit van LNV m.b.t. de Ontheffing FFW.

Hierbij tekent de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. alsnog hoger beroep aan tegen het besluit van de Rechtbank Utrecht. Aangezien het besluit vooral van procedurele aard is, zal de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. in haar hoger beroep zich daar dan ook in eerste instantie op richten. Indien bepaalde inhoudelijke aspecten toch relevant mochten zijn, dan wordt daartoe in eerste instantie verwezen naar haar beroepschrift van 23 juli 2009.

De eerste vraag die zich bij de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. voordoet is of een vrijstellingsbesluit an sich al dan niet voor rechtstreeks beroep openstaat. Zoals uit eerder jurisprudentie kan worden afgeleid, o.a. de Uitspraak van uw Afdeling van 26 oktober 2005 met zaaknummer 2000505017/1, staat inderdaad geen beroep tegen een vrijstellingsbesluit art. 19 open voor zover zich dat uitsluitend richt op een (nog ter verlenen) bouwvergunning. Voor zover de vrijstelling evenwel mede is gericht op werkzaamheden waarvoor geen bouwvergunning noodzakelijk is, zoals het bouwrijp maken van de gronden, zou een vrijstellingsbesluit an sich evenwel weer wel beroep open staan.

Waar het de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. nu in eerste instantie om gaat is dat het in het onderhavige geval evenwel niet zo maar om een vrijstellingsbesluit gaat, maar dat daaraan tevens een uitgebreide Ruimtelijke onderbouwning (inclusief Plankaart en bijbehorende Toelichting/Planregels) ten grondslag ligt (zie ook bijlage 3: 'Ruimtelijke onderbouwning vrijstelling art. 19, lid 2'), hetgeen de Vrijstelling in zekere zin het karakter geeft van een postzegelbestemmingsplan. Juist ook gezien het karakter/reikwijdte (en tevens detailniveau) van de aan het Vrijstellingsbesluit ten grondslag liggende Ruimtelijke onderbouwning gaat de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. er voorts vanuit dat het Vrijstellingsbesluit zich dus niet louter en alleen richt op een nog door het College van Zeist af te geven bouwvergunning, maar ook op o.a. het kappen van bomen, evenals ook bijvoorbeeld het bouwrijp maken van de gronden mogelijk maakt¹.

Daarnaast is het voorliggende vrijstellingsbesluit op grond van de coördinatieregeling gecoördineerd voorbereid, tezamen met de besluiten ten aanzien van de Monumentenvergunning, het Besluit tot onttrekking aan het openbaar verkeer van de Thorbeckelaan én het Besluit van LNV tot een Ontheffing in het kader van de FFW, allen besluiten die op zich wel afzonderlijk voor beroep open staan. In die zin is het dan ook voor de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. de vraag of toch ook het vrijstellingsbesluit niet voor rechtstreeks beroep open staat, ook gezien het bepaalde in de WRO, art. 41c, respectievelijk de Wro art. 3.30². Er is immers in het voorkomende geval o.i. geen sprake van een zelfstandige vrijstelling, waarvan vooralsnog de Rechtbank in haar besluit de beroepen tegen het voorliggende Vrijstellingsbesluit niet ontvankelijk te verklaren lijkt uit te gaan en waarop ook de Woningwet, art. 49, lid 5 zich lijkt te richten, maar van een gecoördineerd besluit waarvan het Vrijstellingsbesluit slechts één van de besluiten is. In die zin zou het bepaalde in de Wro, art. 30 o.i. dus wel degelijk voorgaan aan het daartoe bepaalde in de Woningwet. Behalve de specifieke omstandigheid dat de betreffende besluiten en dus ook het Vrijstellingsbesluit gecoördineerd zijn voorbereid en zodoende in algemene zin het voorliggende Vrijstellingsbesluit o.i. dus wel degelijk (mede) voor beroep zou openstaan, moet hierbij o.i. zo mogelijk ook relevant worden geacht, dat het voorliggende vrijstellingsbesluit art. 19, zoals dat onder de oude WRO van kracht was, feitelijk in hoge mate het karakter heeft van een projectbesluit, zoals dat onder de nieuwe WRO, Afd. 3.3 is gecodificeerd, waartegen overeenkomstig hetgeen daartoe in de Wro, art. 3.30, lid 1, onder b is bepaald wel beroep openstaat, dus tevens in zoverre het betreffende besluit deel uitmaakt van een coördinatieregeling. Meer in het bijzonder is het in die zin dus tevens de vraag of voor zover dan toch tegen het voorliggende Vrijstellingsbesluit geen beroep mogelijk is er dan geen sprake is van rechtsongelijkheid.

Zoals ook in het voorgaande al aangegeven heeft de Rechtbank Utrecht, aangezien volgens haar tegen het vrijstellingsbesluit an sich geen rechtstreeks beroep open zou staan, de

¹ Overigens hebben vergunningshouders in het kader van de procedure inzake het bestemmingsplan 'Buurtschap Sanatoriumbos', waarvan de beroepen thans tevens bij uw Afdeling voor een onafhankelijke toetsing aan (wetgevende) (beleids)kaders voorliggen, bij brief van 17 juni 2010 aangegeven, dat zij met de werkzaamheden zullen wachten, inclusief de aanvraag tot een bouwvergunning, totdat het bestemmingsplan onherroepelijk is, maar gaat het bij de voorliggende toetsing natuurlijk primair om de (rechts)gevolgen die van het niet-ontvankelijk verklaren van appellanten in hun beroepen tegen het Vrijstellingsbesluit uitgaan, dat mede vanuit gegeven wettelijke kaders.

² Overeenkomstig de Invoeringswet Wro en wel het betreffende art. 9.1.16, lid 1 is een besluit tot toepassing van de WRO, art. 41c gelijk zijn gesteld aan de Wro art. 3.30.

appellanten tevens t.a.v. de overige beroepen die deel uitmaken van de betreffende coördinatie-regeling niet-ontvankelijk verklaard. Dat zou dan o.i. betekenen dat de betreffende besluiten niet alleen in werking zijn getreden, aangezien daartegen (vooralsnog) geen voorlopige voorziening is aangevraagd, maar dat die besluiten dan tevens, nu de appellanten in hun daartegen ingediende beroepen niet ontvankelijk zijn verklaard, in rechte onherroepelijk zijn geworden.

Nu is de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. allereerst van mening, dat voor zover de beroepen tegen het vrijstellingsbesluit inderdaad niet-ontvankelijk zouden zijn, dat dat dan o.i. nog niet automatisch inhoudt dat de appellanten dan ook ten aanzien van de beroepen tegen de overige besluiten die van de coördinatie-regeling deel uitmaken niet-ontvankelijk zouden zijn. Weliswaar worden besluiten die gecoördineerd zijn voorbereid dan overeenkomstig de Wro, art. 8.3, lid 1, onder a dan aangemerkt als één besluit, maar gezien het gegeven dat deze besluiten an sich allen afzonderlijk wel voor beroep open staan, had de rechtbank o.i. appellanten daarin dan sowieso wel ontvankelijk moeten verklaren.

In algemene zin kan het o.i. immers niet zo zijn, dat indien door een gemeente in procedurele zin een besluit niet goed is voorbereid, waarvan in het voorkomende geval feitelijk sprake is, aangezien de gemeente - zoals uit het besluit van de Rechtbank kan worden afgeleid - vooralsnog in haar besluit om de coördinatie-regeling toe te passen heeft verzuimd tevens in het zogenaamde 'mandje' een bouwvergunning op te nemen, dat dan de gevolgen daarvan, namelijk het onherroepelijk worden van de overige besluiten die deel uitmaken van de coördinatie-regeling, bij de appellanten komt te liggen. In die zin moet het niet meer in beroep kunnen gaan tegen de betreffende besluiten, waartegen op basis van de Awb, art. 1.3 zonder meer beroep open zou moeten staan, o.i. tevens in strijd worden geacht met enig rechtsbeginsel en bovendien met de rechtspositie, in casu rechtsbescherming van appellanten die daardoor o.i. op onaanvaardbare wijze wordt aangetast.

Meer in het bijzonder wordt door de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. de door de Rechtbank Utrecht in haar Uitspraak dienaangaande gegeven nadere motivatie, namelijk dat aan de bestreffende besluiten (thans) geen zelfstandige betekenis zou toekomen aangezien deze uitsluitend nodig zouden zijn indien het project 'Buurtschap Sanatoriumbos' daadwerkelijk wordt gerealiseerd, onjuist geacht. Aan het betreffende besluiten komt o.i. immers wel degelijk een bepaald rechtsgevolg toe, zowel een direct als indirect rechtsgevolg, dat mede samenhangt met het gegeven dat de betreffende besluiten tegelijkertijd met het door de Rechtbank Utrecht niet-ontvankelijk verklaren van de daartegen (in kader coördinatie-regeling) ingediende beroepen feitelijk onherroepelijk zijn geworden.

Wat betreft de directe rechtsgevolgen is o.a. door de rechtbank o.i. miskent dat er bijvoorbeeld wel degelijk voor de kap van de bomen zowel een Monumentenvergunning als ook een Ontheffing in het kader de FFW noodzakelijk is. Zo is dan weliswaar in het kader van de Boswet ten behoeve van de daarvoor te kappen bomen een melding gedaan, maar is daarvoor overeenkomstig het daartoe bepaalde in de Monumentenverordening, thans Erfgoedverordening van de gemeente Zeist, tevens een Monumentenvergunning noodzakelijk. Indien nu de Monumentenvergunning onherroepelijk zou zijn, zou dat er dan ook meteen toe kunnen leiden dat er in die zin dan ook formeel geen belemmering meer zou bestaan het bos te kappen. Hetzelfde kan worden gesteld t.a.v. de door LNV verleende Ontheffing in het kader van de FFW. Deze beoogd immers in het voorkomende geval aan de in het te kappen bos thans voorkomende beschermde flora en fauna een bepaalde bescherming te geven. Als de betreffende Ontheffing dus onherroepelijk is, valt ook in die zin een belemmering weg om de bomen te kunnen kappen. Verder zou wat het direct rechtsgevolg betreft nu ook de Thorbeckelaan gewoon voor het autoverkeer kunnen worden afgesloten met alle gevolgen voor de verkeerscirculatie in de wijk van dien.

Voorts komt aan de betreffende besluiten o.i. ook wel degelijk een indirect rechtsgevolg toe. Als de betreffende besluiten vanwege het niet-ontvankelijk verklaren van appellanten immers in rechte onherroepelijk zijn geworden, dan zullen zowel de Rechtbank in haar uitspraak op eventuele toekomstige beroepen op een nog door de gemeente Zeist dienaangaande af te geven bouwvergunning/omgevingsvergunning (inclusief het reeds afgegeven Vrijstellingsbesluit, art. 19), respectievelijk bouwvergunning/omgevingsvergunning voor zover de aanvragers zich daarbij op het inmiddels in werking getreden bestemmingsplan

'Buurtschap Sanatoriumbos' zouden beroepen³, als ook uw Afdeling in haar uitspraak op het Bestemmingsplan 'Buurtschap Sanatoriumbos' zich mede op die dan reeds onherroepelijke besluiten (dienen te) beroepen.

De Stichting Milieuzorg Zeist e.o. wil u dan ook op basis van de in het bovenstaande gegeven nadere motivatie, eveneens van een nadere ambtshalve toetsing, verzoeken de Uitspraak van de Rechtbank Utrecht alsnog te vernietigen.

Hoogachtend,

P. Greeven

B. de Wolf

Bijlagen

Bijlage 1: Beroepschrift Stichting Milieuzorg Zeist e.o.

Bijlage 2: Uitspraak Rechtbank, d.d. 16 juni 2011

Bijlage 3: Ruimtelijke onderbouwing vrijstelling art. 19, lid 2

Los bijgevoegd:

Statuten Stichting Milieuzorg Zeist e.o.
Uitreksel Kamer van Koophandel

Afz.: Stichting Milieuzorg Zeist e.o.
P/a: B. de Wolf
Kometenlaan 70
3721 JV Bilthoven

---

³ Aangezien de Stichting Milieuzorg Zeist e.o. op basis van de brief van de Seijster Veste/Reinaerde van 17 juni 2010 in het kader van haar voorlopige voorziening tegen het bestemmingsplan 'Buurtschap Sanatoriumbos' deze alsnog heeft ingetrokken, is formeel het bestemmingsplan in werking getreden, zij het dat dat nog niet in rechte onherroepelijk is. Indien nu door de Raad van State de tegen het bestemmingsplan ingediende beroepen (onverhoopt) alsnog ongegrond worden verklaard, moet de eerder afgegeven vrijstelling art. 19 o.i. van geen betekenis meer worden geacht en zal door vergunninghouders dan dus een aanvraag tot een bouwvergunning/omgevingsvergunning moeten worden gedaan die getoetst dient te worden aan het nieuwe bestemmingsplan. Voor zover de Raad van State evenwel de tegen het bestemmingsplan ingediende beroepen alsnog gegrond verklaard en het bestemmingsplan in die zin vernietigd, moet aan de betreffende vrijstelling art. 19 echter nog wel degelijk een bepaalde betekenis/rechtskracht worden toegekend en de aanvraag tot een bouwvergunning/omgevingsvergunning dan dus daaraan worden getoetst.